

ZOMERKOORTS

ANNA RICCI

Zomer
kOorts

the house of books

Oorspronkelijke titel

Summer Fever

Uitgave

Black Lace, Thames Wharf Studios, Londen

Copyright © 2001 by Anna Ricci

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2003 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Linda Bansuri

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagdia

Larry Williams/CORBIS

Zetwerk

Mat-Zet bv, Soest

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder vooraf schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 0951 5

D/2003/8899/161

NUR 350

*Dit boek gaat over seksuele fantasieën.
Beoefen in het werkelijke leven altijd veilige seks.*

Hoofdstuk 1

‘*Wow, wow, wow... Oh, Unbelieeeeevable,*’ zingt de vrouw op de radio opgewonden, terwijl ik mijn benen spreid. Ik zit naast Steve in de auto. Elke keer als hij naar een andere versnelling schakelt glijdt hij met zijn hand onder mijn rok, soms laag, dan weer hoog. Ik schuif zo dicht mogelijk tegen hem aan en word al nat bij de gedachte aan zijn volgende streling.

Ik wil dat hij zijn hand in mijn slipje steekt, voelt hoe nat ik ben. Dat zal hij fijn vinden. Steve is wat ouder dan ik. Steve was vroeger mijn tekenleraar. Nu is hij mijn leraar in de liefde. Ik wil van hem leren hoe ik hem kan laten genieten en hoe ik mijn eigen verlangens kan beheersen. Steve zegt dat ik een snelle leerling ben, maar meestal vraag ik me af of ik het wel zo goed doe.

Het ruikt hier naar pas geknipte heggen, en vervolgens waait de zilte zeelucht door de auto. Dat deed me vroeger denken aan de vakanties uit mijn jeugd. Maar nu doet het me denken aan vrijen, hete lijven op koele lakens, aan elkaar vastgeklampt in het zand terwijl de zeemeeuwen in de lucht boven je krijsen.

Steve trekt mijn slipje met een geoeffend gebaar met één hand omlaag. Ik doe mijn ogen dicht en geniet van de geur die onze cabriolet binnen waait. Ik voel me loom, vol verwachting van de lange hete weken die voor ons liggen. Wat geweldig om te leven, om zeventien te zijn met de enorme zomerse hemel en mijn hele leven voor me.

We rijden langs de kustweg en beleven een zomer lang de

liefde, de branding, feesten op het strand, en liggen de hele nacht in elkaars armen. Ik wil bij zonsopgang vrijen op het strand.

De volgende keer dat ik Steves hand op mijn dij voel klem ik mijn benen tegen elkaar om hem daar te houden, ik probeer me tegen zijn knokkels aan te drukken omdat ik zijn streling nog langer wil ondergaan. Ik werp hem een blik toe, bevochtig mijn lippen, wil dat hij voelt hoe opgewonden en dankbaar ik ben.

Maar zijn bleke ogen staan hard en hij schudt van nee. Zijn vingers trekt hij snel terug als om me te straffen, ze zijn zo hard als een krabbenschaar. Hij knijpt me een beetje, speels, maar het doet toch zeer, en ik krijg er een blauwe plek van.

‘Lara, wees geduldig,’ zegt hij. Hij glimlacht, maar zijn donkere, over zijn gezicht vallende haar zorgt ervoor dat zijn blik ernstig, mysterieus is. Ik merk dat hij geïrriteerd is. Steve wil niet dat ik het initiatief neem.

Dus trek ik mijn rok omlaag, hou mijn benen bij elkaar en kijk naar het landschap. Het lange gras in de berm buigt in de wind, diep en levenskrachtig. De auto klimt een helling op, we gaan de bocht om en we hebben een uitzicht op een landschap dat net een tapijt is, met een eind naar de horizon toe een streep van de oceaan, zilverkleurig en ver weg, glimmend van beloften. Ik droom weg – ik fantaseer veel als Steve er niet is. Alleen doe ik het ook steeds vaker als hij er wél bij is.

In mijn fantasieën draag ik altijd een zilverkleurige zijden jurk, een elegante, ouderwetse met een decolleté, die mijn borsten optilt als een push-upbeha. Het lijfje sluit geweldig aan zodat de stof mijn huid streelt als ik me beweeg, speciaal als ik opgewonden ben.

Steve staat in de deur van een oud huis met zijn armen naar mij uitgestrekt. Als ik naar hem toe loop zie ik eruit als een dame. Maar als hij me naar het bed draagt ben ik een hoer – de jurk valt open en onthult mijn ragfijne nylons die met een jarretel vastgemaakt zijn.

Ik lach en kronkel in zijn armen, wil hem kussen, hem ver-slinden en ik hoop dat mijn gedoe ervoor zorgt dat alles onder

mijn jurk uitscheurt zodat hij mijn kronkelende dijen ziet, merkt hoe nat ik ben. In mijn fantasie heeft Steve het nooit over geduld.

We komen een kleine kamer binnen, hoog en rond van vorm, in een toren. Een koele kamer met de geur van hekserij. Hij draagt me naar het bed. Het is zomers schemerig en het ruikt naar droogbloemen. Het bed is groot en vol van door elkaar liggende plooien roze satijn. Ik ril, dus slaat hij de dikke, zachte dekens om me heen en gaat als een schild naast me zitten.

Dan knoopt hij mijn jurk los, vanaf de welving van mijn borsten tot aan waar mijn slipje zit. Ik heb flinterdunne lingerie aan, weinig meer dan vloeipapier.

Mijn beha heeft twee gaatjes waar mijn tepels als rozenknopjes doorheen steken en in mijn slipje zit een spleet die heel makkelijk uitscheurt. Steve kijkt er even naar en laat er zijn hand boven rusten. Ik licht mijn heupen iets op want ik wil dat hij me streelt. Maar hij doet niets. Zijn lichte ogen staan zacht, zijn gezicht jongensachtig en verrast.

Hij neemt de tijd om me te bekijken, mijn blik te vangen, me te strelen, elke vierkante centimeter van mijn huid die hij blootlegt; hij pelt mijn zilveren schaal steeds verder af en ziet hoe koortsachtig opgewonden ik ben, waardoor hij me langzaam naar het begin van een geweldige, langzaam orgasme toe brengt.

Tegen de tijd dat hij mijn tepels in zijn mond neemt, de een na de ander, mijn beha nat is van zijn kussen, mijn benen wijd open staan, klauw ik met mijn handen in hem om zijn deels nog geklede lijf naar me toe te trekken.

Als ik helemaal gek word van verlangen glijden zijn vingers naar binnen en mijn vocht verzamelt zich als honing in de spleet in mijn slipje, druipt eruit. Hij hoeft me maar even bij mijn klit te strelen en ik sta al in brand. Ik stoot met mijn heupen, mijn schaamlippen tegen zijn hand.

‘Alsjeblieft,’ fluister ik, ‘alsjeblieft, ga in me.’ Steve glimlacht vol medelijden. ‘Ik wil zorgen dat het voor jou zo goed mogelijk is,’ zegt hij lief en legt mijn hand op zijn riem, laat me die dan op de bobbel in zijn broek leggen.

Ik beweeg mijn vingers en streel zijn erectie. Ik wil zijn pik vrijmaken en ons genot compleet maken. Maar hij houdt mijn hand tegen. Hij maakt zelf handig de riem los en glijdt omlaag langs mijn lijf zodat ik zijn klaarstaande harde pik niet kan voelen.

Hij kust me, kleine kusjes op mijn dijen, overal op mijn buik en op mijn slipje, op mijn lippen, tot ik kronkel van verwachting en verlangen. Dan voel ik hoe hij met zijn tong door de spleet in mijn slipje gaat en nu weer deze, dan weer die kant langs likt aan het vocht dat er nu constant uit stroomt.

Zijn mond zit boven mijn klit en plaagt die. Ik grijp zijn hoofd stevig vast en iets binnenin mij begint heerlijk samen te trekken. Golfjes van plezier kabbelen om al mijn openingen. Ik ben de controle bijna kwijt en zal hem snel dwingen nog harder tegen me tekeer te gaan.

Het maakt allemaal niets meer uit, ik wil die druk waardoor ik klaarkom, waardoor binnenin me iets ontploft. Maar doe ik hem wel recht, schiet ik niet tekort? Ik dwing mezelf, verheerlijk en gekweld tegelijk, zijn hoofd op te tillen en zie dat hij niet verrast of boos kijkt. In mijn fantasie weet Steve altijd wanneer ik eraan toe ben, wanneer ik niet meer kan wachten. Zijn ogen stralen van geluk en trots dat hij me zover heeft weten te krijgen, en zijn vingers waarmee hij de tranen van frustratie uit mijn ogen veegt zijn warm en droog.

‘Lara, je wilt me nu toch?’

En pas dan, als hij snel uittrekt wat hij nog aanhad, laat hij me zijn pik strelen, mijn vingers over die zijden staaf, mijn duim over zijn warme, zalvige eikel. Hij knijpt zijn ogen even stijf dicht en zucht voor hij ze weer opendoet. Zijn enige teken dat hij net zo opgewonden is als ik. ‘Laat me zien waar je me wilt hebben, engel,’ zegt hij zacht.

In mijn droom laat hij me zijn pik lekker tussen mijn benen wrijven, net in de spleet in mijn slipje, wachtend op het teken dat ik hem er helemaal in wil hebben. Steve is zo bedreven in het opbouwen van spanning bij het vrijen dat dit haast altijd direct al gebeurt.

Ik haak mijn vingers in zijn rug, mijn nagels in zijn billen, en zijn pik glijdt naar binnen, eerst langzaam, maar al snel feller

en enorm; hij vult me helemaal. Eerst beweegt hij nauwelijks als ik begin te gillen omdat ik wil klaarkomen tot ik huil van genot en verlangen. Dan gebeurt het opeens. Steve verandert plotseling van die langzame, kwellende minnaar in een bezetene die me neukt alsof de duivel op zijn hielen zit, zodat ik bang ben dat ik splijt.

Ons verlangen is opeens geweldig, moet ontladen worden en zijn pik, zijn lijf versmelt harmonisch met dat van mij, ik los op, val door zijn hardheid uit elkaar. Mijn heupen stoten tegen zijn stoten in, steeds harder tot ik ontplof van extase. God, o God, o God...

‘Lara, engel, kom je weer een beetje bij de les?’ Mijn ogen vliegen open en ik zie het wuivende gras niet meer. We zijn boven en rijden op topsnelheid door de duinen die zich kilometers uitstrekken tot aan de zee.

Even weet ik niet waar ik ben, met wie ik samen ben, en ik kijk Steve aan alsof hij een vreemde is; ik staar naar zijn machtige dijen, zijn gebruinde handen op het stuur, zijn andere hand die bedachtzaam met mijn haar speelt, zijn koele, nieuwsgierige ogen.

‘Sorry, ik droomde even weg. Ik ben er weer bij.’ Ik lach, maar heb het koud, ben zelfs bang. De waarheid is dat ik in de paar maanden met Steve alleen maar geweldige, positieve dagdromen gehad heb. Meestal ben ik bezorgd als hij wil vrijen, vaak ben ik gespannen.

Ik word zelden nat als hij me vol verlangen streelt, als hij me hongerig kust. Hij zegt dat het heerlijk is dat ik zo strak ben, dat zijn pik dat juist lekker vindt, dat hij daardoor snel wil klaarkomen. Dat gebeurt ook vaak. Het is vaak in een paar minuten voorbij.

Ik vertel hem steeds weer dat ik van hem hou. Ik probeer de goede geluiden te maken, soms huil ik, ik ben zo naïef te hopen dat hij denkt dat ik klaarkom. Maar het lijkt er in elk geval op; zijn lichaam in het mijne. Seks, dichterbij elkaar kan niet.

Daarna lig ik op zijn borst en hij noemt me zijn engel, zijn kind. Ik stel hem teleur maar deze zomer ben ik vastbesloten

hem te laten genieten. Ik glimlach en laat mijn vingers naar de knoopjes van mijn blouse gaan. Ik maak er een paar los, doe of ik geil ben, maar mijn handen beven. Ik wil Steve opgewonden maken, maar niet al te hoerig lijken. Hij heeft zijn eigen idee over hoe een meisje zich moet gedragen en klaagt zelfs dat ze met te korte rokjes op school komen, of make-up en mascara opdoen als ze hun schooluniform dragen.

Wat hij aan mij zo leuk vond was mijn gezicht, mijn onschuld, de wil om hem te plezieren. Ik moet niet opzichtig zijn, niet uitdagend tegen andere mannen; ik moet me niet opmaken tenzij hij dat wil; geen uitdagende kleren aantrekken die hij heeft gekocht wanneer hij dat niet wil, niet naar het café gaan zonder slipje aan, tenzij hij dat wil. Maar het geeft niet. Hij glimlacht naar me, de auto rijdt langzamer. Ik wil dat hij stopt, me vasthoudt en kust, een voor een alle knoopjes losmaakt, de tijd neemt om mijn borsten te kussen. We hebben de tijd, niets hoeft. Misschien gebeurt er verder niets, een voorproefje voor de komende nacht.

De auto stopt langs de weg, hobbelt een beetje door de berm. Steve kijkt naar me en legt zijn hand op mijn huid boven mijn borsten en schuift de andere ruw naar mijn slipje. Hij duwt zijn hand omhoog langs de stof, zijn duim komt tussen mijn schaamlippen, vindt mijn klit. Die streelt hij eventjes, trekt dan weer terug.

‘Sorry, kleine Lara,’ zegt hij. ‘Ik moet effe pissen.’ Hij opent de deur en kijkt naar me met fonkelende ogen. ‘Je mag best mee hoor.’

Ik bloos. Ik heb geen idee wat ik moet doen, weet niet wat hij wil. ‘Nee, ik blijf wel hier,’ mompel ik en laat mijn haar over mijn gezicht vallen. Ik zie hoe hij naar de bosjes loopt en plast. Hij pakt sigaretten en gaat al rokend naar de zee staan kijken, ik zie zijn gezicht niet.

‘Wat moet ik dan doen?’ vraag ik me hardop af. De wind suist.

‘Wees gewoon jezelf, da’s mooi zat,’ klinkt een luie stem vanaf de achterbank. Ik draai me om, ik was onze passagier helemaal vergeten. Jakes ogen staan wat wazig door de wiet; hij glimlacht; bruine ogen, heel anders dan die afstandelijke blauwe van zijn broer.

‘Arrogante bal.’ Hij spreekt langzaam, kijkt me warmbloedig aan – of komt dat door de opgerookte joint die hij nu weggooit in het zand – wat heel rustgevend, haast hypnotiserend is. Hij schuift naar voren en legt zijn hand op mijn schouder om die te masseren. Ik duw hem niet weg.

‘Sorry dat ik je liet schrikken, Larissa.’ Hij kijkt me onderzoekend aan.

‘Steve is niet arrogant, weet je,’ fluister ik en ik probeer zijn blik te ontwijken. Ik zie die schouders naar me toe komen, weer van me af gaan. Op het eerste gezicht lijken Steve en Jake erg op elkaar – donker en knap, slank maar sterk – maar van dichtbij zie je dat Jake er vriendelijker uitziet, dat hij bredere schouders heeft.

Twee weken daarvoor had Jake me naar een slaapkamer gebracht toen ik me op een feestje wat flauw voelde. De kamer tolde rond en ik zocht wanhopig naar Steve. Ik liet me tegen een muur omlaag glijden toen ik merkte dat iemand me steunde, een arm gleed onder mijn benen.

Jake pakte me op, mijn hoofd tegen zijn borst. Me overgeven aan de draaiende duisternis was heerlijk, met mijn hoofd op zijn schouder was ik veilig. Toen ik mijn ogen opendeed lag hij naast me op een elleboog en streelde hij mijn voorhoofd. We zeiden niets.

Het was laat op de avond en de gele luxaflex was half omlaaggelaten, het licht was goudkleurig. Hij streelde alleen mijn voorhoofd en veegde het haar uit mijn gezicht. Hoe langer hij dat deed, hoe dichterbij hij leek en hoe meer ik de prikkeltjes van genot overal op mijn huid voelde. Toen ging de deur open, en daar stond Steve als een boze, ons veroordelende schoolmeester.

‘Wat is hier verdomme aan de hand?’

Jake en ik gingen snel wat uit elkaar en opeens voelde ik me schuldig terwijl Jake uitlegde wat er was; hij liep weg, maar zijn ogen lachten naar me. Steve trok de luxaflex helemaal omhoog zodat er feller licht binnenviel.

Hij zette het raam open en koele lucht kwam binnen. Toen haalde hij wat water voor me. Toen hij terugkwam zat ik op de

rand van het bed te huilen en pas toen toonde hij bezorgdheid. Maar ik kon hem niet vertellen dat ik niet huilde omdat ik me niet lekker voelde, maar omdat ik zo graag wilde dat hij naast me kwam liggen om mijn voorhoofd te strelen, net als Jake had gedaan.

‘Steve is niet arrogant,’ herhaal ik, mijn stem onzeker. Jake masseert mijn schouders niet langer. ‘Hij is aardiger dan alle andere jongens die ik totnogtoe heb ontmoet.’

‘Zo, hoeveel zijn dat er dan, Larissa?’ Hij trekt zijn T-shirt over zijn hoofd en ik moet wel naar zijn borst kijken, zijn olijkleurige huid, zijn harde spieren en zijn borsthaar. Als zijn hoofd weer te voorschijn komt en hij het shirt laat vallen ziet hij dat ik naar hem kijk, naar zijn buik, riem en rits.

‘Dat zou ik maar niet doen als ik jou was. Dan krijg ik een stijve en mijn broer zal geweldig boos zijn.’

Ik draai me om, kijk woedend, maar verzet me niet als hij door mijn haar woelt en langs mijn nek omlaag aait. Hij kneedt mijn spieren en maakt ze los en gaat met zijn vingers langs mijn strakke bovenlijf.

‘Je overdrijft, Jake,’ zeg ik zwakjes en probeer te voorkomen dat ik me extra tegen hem aan druk. Ik hou mezelf voor dat ik geen keus heb. Hij is te sterk en trekt me hoe dan ook aan.

Opeens hoor ik de deur opengaan en ga rechtop zitten. Ik ruik mijn eigen zwaaiende haren, shampoo met zon.

‘Ze is zo verdomd gespannen, Steve, geen wonder,’ zegt Jake vrolijk. Als ik naar Steve kijk voel ik mezelf blozen, dat ik schuldig kijk. Maar Steve draait zich opeens om naar Jake, die nu onderuitgezakt op de achterbank zit met een nieuwe joint in zijn hand, en zegt: ‘De volgende keer laat je haar met rust. Weet je wel hoe zielig je bent?’

Jake lacht. Hij lacht als Steve gas geeft en wegrijdt in de zonnige morgen. Steve rijdt zo snel dat mijn haren achter me wapperen. Ik fantaseer af en toe dat mijn haren Jake strelen, voor zijn ogen hangen voor hij ze opzij veegt en hij met zijn lippen mijn nek streelt, mijn schouders kust, daarna voor me gaat staan.

Ik wiebel op mijn stoel en hou mijn hoofd achterover, ik strek mijn benen zover dat kan. Dat ziet er in die minirok goed uit, al gebruind door een paar weken zomerzon. Mijn dijen zijn nat van het zweet, lekker is dat. Steve kijkt voor zich, let op de weg en zet de radio harder:

*Need to be your lover, baby
Need to be the guy
To hold you hard in the soft moonlight
Love you till you cry*

De wind vouwt mijn katoenen topje om mijn borsten. Ik heb dat van Steve gekregen: een roze niemendalletje, hij wil dat ik er geen beha onder draag. Ik kijk naar mijn tepels die hard zijn en donker aftekenen tegen het strakke topje. Ik heb kleine borsten maar grote tepels. Een hele mond vol, zegt Steve altijd. Maar hij neemt ze nooit lang genoeg in zijn mond, kust ze nooit zo zacht als ik zou willen.

Terwijl we hard door de zeelucht rijden voel ik mijn tepels nog strakker worden. Ik wil dat ze gestreeld worden. Ik voel me raar, huiverig. Steve gaat helemaal op in dit harde rijden en heeft zijn hand niet langer op mijn dijen, maar toch voelt het alsof ik geaaid word. Tussen mijn benen begint er iets een beetje te jeuken en ik klem ze tegen elkaar omdat ik wat meer druk wil voelen. Ik wilde dat ik mijn vinger ertussen kon stoppen, zoals ik doe als ik alleen ben.

Er wordt op mijn schouder getikt en ik hou mijn adem in. Is het wel echt? Daar is het weer. Ik draai me om en zie Jake tegen me glimlachen; hij biedt me een half opgerookte joint aan. Hij zet hem tussen mijn lippen en ik inhaleer diep. De zoete, scherpe rook hou ik zo lang ik kan in mijn mond. Dan slik ik, en als ik mijn ogen weer open doe zie ik dat Jake naar me toe leunt, dichtbij is, met een levendig gezicht.

De radio laat nu alleen een ontspannen refrein van gitaren en bas horen. We kijken elkaar glimlachend aan en hij lijkt die gitaarritmes aan me door te geven, ze gaan door me heen, zorgen dat mijn huid tintelt, dat mijn hart bonkt. Ik kan nu mijn klit voelen kloppen door zijn blik en de pulserende muziek.

Ik druk me hard tegen de stoel aan en voel de kleine samentrekkingen in mijn onderbuik. Ik bijt op mijn lip en probeer niet te kreunen. Iets in zijn blik vertelt me dat hij het weet.

We lijken wel samen, alleen te zweven, los van de auto. Alleen de blauwe lucht is om ons heen. Ik raak steeds meer opgewonden terwijl ik hem aankijk en wil alle remmen losgooien. Ik heb moeite mezelf om te draaien en dankjewel te mompelen voordat ik dat doe.

Steve rijdt ondertussen als een bezetene en ik vraag me af of hij iets van de interactie tussen Jake en mij gemerkt heeft. Normaal zou ik de rillingen krijgen van het hardrijden, maar door de wiet, de muziek en het verlangen in mijn lijf ben ik alleen maar opgewonden. Achter me zingt Jake mee met de radio:

*To hold you hard in the soft moonlight
Love you till you cry*

Zijn stem is niet zo diep en ruig als ik verwachtte, maar hoger en melodieus, waardoor elk woord een andere betekenis lijkt te krijgen. Als hij 'hold you hard' of 'love you hard' zingt, rilt mijn hele lijf en alles loopt door elkaar. Ik fantaseer over zijn pik, keihard in zijn broek, hoe ik zijn rits losmaak, hem streel, zie hoe hij kijkt.

Hij zingt voor mij, dat weet ik zeker. Ik sla mijn benen over elkaar en span alle spieren in mijn onderlijf in een poging mijn intense opwinding te bevredigen. Hij weet vast wat hij met me doet, denk ik wanhopig. Ik verplaats mijn billen iets en ontdek gelukkig het bandje van mijn handtas waar ik op zit. Ik ga even verzitten, doe alsof ik mijn rok strakker trek tegen de wind en verschuif de riem zo dat ik er met mijn kruis tegenaan druk. Als ik de spieren van mijn billen span en ontspan voel ik me even opgelaten, schuldig. Mijn klit duwt tegen de riem door mijn heel dunne slipje en ik wrijf mezelf steeds weer tegen die ruwe riem aan.

Ik ga op in genot en wil mezelf steeds harder, steeds langer ertegenaan wrijven en hou mijn adem in als de scheuten van

genot steeds sneller achter elkaar komen. Daardoor duurt het even tot ik merk dat de auto veel langzamer rijdt, dat we ergens zijn aangekomen.

We rijden tussen hoge bomen op de oprijlaan naar het Oude Strandhuis en Steve heeft de radio weer uitgezet. Ik hoor alleen de wind in de bomen ruisen, hier en daar flarden van zingende vogeltjes. Ik ben nat, bezweet en rood aangelopen en tussen mijn benen klopt en jeukt het. Het wordt minder, ik weet dat de auto snel zal stoppen.

Ik doe mijn ogen dicht, dof van frustratie en teleurstelling. Dan besef ik pas dat Steve zo langzaam rijdt vanwege het wegdek, dat vol keien en hobbels zit, steeds erger naarmate we verdergaan. De auto hobbelt verder en de riem tussen mijn benen begint tegen me te duwen en wrijven, veel harder dan ik zelf zou kunnen.

Ik voel rode schichten in mijn hoofd en mijn baarmoeder trekt samen, mijn onderbuik wordt ondraaglijk zwaar. Ik ga klaarkomen, ik kan er niets aan doen, maar ik moet proberen het stil en zonder te veel beweging te laten gebeuren. Ik schuif naar voren, zit op mijn handen en vecht tegen de drang alles los te gooien zodat duidelijk is wat er aan de hand is.

Ik wil het, ik wil het – ik zeg het niet echt maar het flitst door mijn geest. Het zweet loopt tussen mijn borsten door en mijn slipje is kledder van opwinding. Dan bonkt de auto over een gat in de weg, de riem trekt strak en stuurt een scheut van genot door mijn schaamlippen.

‘O, Jezus, Jezus,’ kreun ik, ik kan niet anders.

‘Lara, engel, wat is er?’ Steve kijkt me eindelijk aan en ik staar terug, met droge mond, opeens terug in de werkelijkheid. Ik kan niet geloven dat hij het alweer voor elkaar heeft gekregen. Alweer een orgasme dat niet doorgaat. Ik huil terwijl de auto opeens stopt.

‘Het gaat wel weer,’ fluister ik en ik doe mijn haar goed, mijn handen trillen. Ik laat me afkoelen door het zweet in de wind en wacht tot het kloppende gevoel helemaal is weggetrokken.

Jake springt van de achterbank af en klimt over de dichte deur uit de auto. Pas als hij van me wegloopt met zijn in de zon

glimmende schouders, zie ik waar we zijn. We staan op de nogal verwaarloosde binnenplaats van een oud gebouw met zuilen naast de deur. Er groeien hier vreemde tropische planten, er staan oude standbeelden en smalle stroken groen komen bijeen als samenzwerende mensen.

Ze worden haast platgeblazen bij sterkere windvlagen – de wind is warm en voert gelach en muziek met zich mee vanaf de achterkant van het huis: zingen, gitaar en iets dat wel een mandoline lijkt. Er komt een meisje te voorschijn van achter een palmboom die zwaait in de wind.

Ze draagt een zilveren jurk, die lijkt op die van mij in mijn fantasie, maar deze is lichter en zit losser. Zij ziet er niet uit alsof ze de hoer wil spelen. Ze loopt langzaam, alsof het een droom is. Ze is ouder, langer dan ik. Haar tred is licht, zelfverzekerd. Jake loopt meteen op haar toe en tilt haar op, zwaait haar door de lucht terwijl ze haar handen op zijn schouders legt. Haar haar golft als een fraaie donkere wolk om hun hoofden. Ik haat haar, ik zit nat en ellendig in deze klote auto.

Steve maakt de knoopjes van mijn bloesje weer vast zodat ik er fatsoenlijk uitzie. ‘Wat is er, Lara? Je bent helemaal bezweet en je rilt. Zeg het maar.’ Hij slaat zijn armen om me heen en even huil ik nog wat uit tegen zijn overhemd aan. Zijn schouder voelt lekker warm in de zon. Ik denk eraan hoe lekker hij ruikt, hoe fijn het is om de hele nacht tegen hem aan te liggen, de komende weken.

‘Heb ik je bang gemaakt door zo hard te rijden? Dat is het zeker. Dat is toch zo? Dat had je moeten zeggen, je moet het zeggen als er iets is, dan kan ik er rekening mee houden.’

Ik glimlach om hem op zijn gemak te stellen, maar ik kijk ondertussen langs hem naar de deur van het huis waar Jake en die meid met haar lange haar, arm in arm, verdwijnen in de schaduwen zonder maar een keer achterom te kijken.

‘Ik wil je alleen maar gelukkig maken, zegt Steve.

Die hele lange middag schijnt de zon op de dansende bladeren van de bomen om de tuin die samen heen een weer zwaaien. Steve en ik drinken wat, maken grappen met vijf of zes andere stellen die in het gemaaid gras zitten. Ik drink te snel

wijn uit een fles, en hoe meer ik drink, des te overmoediger ik word.

Ik kijk niet langer naar het huis om te zien of ik Jake en die meid nog zie, ik hoef niet langer vlak bij Steve te zijn en begin ervan te genieten dat andere mannen naar me kijken nu ik in het gras zit en mijn rokje omhooggekropen is.

Iemand staat te dicht bij me te dansen en laat zijn handen over mijn billen gaan; hij duwt me geleidelijk aan naar de dichte struiken achter in de tuin. Hij heeft me zo stevig vast dat ik voel hoe stijf zijn pik is, alsof we naakt zijn. Ik ben overmoedig door de drank en laat hem zijn pik onder mijn rokje steken en wil dat hij doorgaat, tot ik door de druk tegen mijn buik merk hoe vol mijn blaas is.

Ik duw hem van me af met een smoes en hij zegt dat ik een plaaggeest ben. Steve loopt op ons toe en voelt zich wat opgelaten. Hij legt uit: 'Ze is geen drank gewend,' en de man haalt zijn schouders op; hij heeft geen zin in ruzie.

Ik voel me bedrogen al weet ik niet precies waarom en vertel Steven dat ik nodig moet plassen. Hij kijkt eerst wanhopig, dan vol medelijden en duwt me haastig de struiken in, waar ik in de schaduw begin te plassen. Hij moet me vasthouden, want ik kan mijn evenwicht niet bewaren. Ik ben zo dronken en het is zo gek dat ik hier nu zo zit met mijn voormalige leraar. Ik moet er om lachen.

De hete vloeistof spettert uit me, alle kanten op, ik probeer niet tegen mijn rok te plassen. Als ik klaar ben, veegt Steve me af met een paar vlezige aromatische bladeren. Ik ben vrolijk, wat overslaat op Steve en hij lacht als hij me in evenwicht houdt terwijl hij de laatste druppeltjes wegveegt. Hij legt een arm om mijn middel.

'Ik wed dat je dat een jaar geleden nooit had gedacht,' zegt hij. Ik giechel.

'Zeker toen je me alles over perspectief uitlegde.'

'Jezus, Lara, af en toe weet ik niet wat ik met je moet, echt niet.' Hij kijkt me lachend aan, is ook aangeschoten maar gedraagt zich volwassen, heeft nog controle. Ik weet dat hij dit uit liefde zegt, maar opeens voel ik me gespannen, bang. Ik kijk hoe hij de bladeren laat vallen in het plasje dat ik daar

gemaakt heb en dat al in de hete grond verdwijnt. Ik zie dat ik ook wat over zijn schoenen heb geplast en voel me koud en beschaamd omdat ik zo onder invloed ben. Ik kan Steve niet langer aankijken, maar hij neemt mijn kin in zijn hand en dwingt me ertoe.

‘Elke keer vergeet ik weer hoe jong je bent,’ zegt hij. ‘Dat kleine meisje dat ik leerde pottenbakken. Je hebt gelijk, er is in een jaar veel veranderd en daar heb ik geen spijt van. Maar ik moet beter voor je zorgen, Lara.’ Het laatste zegt hij vol zelfverwijt, veel meer dan nodig is.

Ik voel me nog steeds vies en uitgeput, maar als hij mijn voorhoofd kust en nog eens zegt dat het zijn fout was, merk ik dat de leiding nu in mijn handen ligt. Ik neem eerst voorzichtig, dan, naarmate mijn moed groeit, steeds meer initiatief en leg mijn hand zacht op zijn ballen. Zijn pik, die al een beetje stijf is, zwelt op en drukt tegen zijn strakke spijkerbroek. Ik streel hem steeds weer en kijk hoe zijn gezicht verbaasd staat, hoe hij met zijn ogen knippert, zijn mond opendoet maar niets zegt.

Hij duwt mijn schouders naar achteren alsof hij me wil wegduwen maar kan niet voorkomen dat zijn pik steeds tegen mijn hand drukt. Ik kijk gefascineerd hoe zijn genot steeds pijnlijker wordt. Ik streel hem en stop; dan streel ik weer, ik stop weer, ook als hij kreunt en me vraagt op te houden. Ik ga met mijn nagels langs de omtrek van zijn stijve pik en druk achter zijn ballen, in het strakke gedeelte tussen zijn benen. Hij heeft het erg moeilijk ermee.

‘Niet hier, Lara, in godsnaam niet hier buiten.’

Ik weet dat ik zijn rits niet open ga maken en zijn pik niet vrijlaat die hard, nat en vol van koortsige zomerlucht is. Het gevoel van macht over hem dat ik nu heb windt mij ook op en er schieten korte steekjes van genot tussen mijn benen. Ik weet dat ik hem niet ga aftrekken of afzuigen. Maar ik wil ook niet stoppen.

Opeens krijg ik zin hem te laten klaarkomen met zijn broek aan en ik weet dat hij, als hij minder opgewonden is, boos op zichzelf zal zijn en nog meer op mij. Maar toch stop ik niet. Ik wrijf mijn holle hand ruw en brutaal tegen zijn stijve pik aan,

zo hard ik kan. Ik kijk verheerlijkt hoe een beetje vocht zijn broek donkerder kleurt. Nog een paar seconden... dan duwt hij mijn hand tot mijn verrassing weg en licht snel mijn rokje op, trekt mijn slipje met een ruk omlaag.

‘Kijk zelf maar eens wat je ervan vindt,’ zegt hij verbitterd en hij begint elke plooi, elke holte tussen mijn benen te likken en te proeven met zijn tong. Maar dat doet hij ruw en dierlijk, hij doet me denken aan een zwerfhond die vroeger bij ons huis in de buurt liep, hoe het beest zijn snuit in mijn kruis stak, net zo. Hij grijpt mijn billen en trekt me tegen zijn gezicht aan en ik voel hoe ik hem vernederd heb door zelf het initiatief te nemen.

‘Hou me tegen je aan,’ zegt hij omfloerst vanonder mijn rokje vandaan; dat ziet er gek uit. Ik voel me opgelaten en leun zacht tegen zijn hoofd dat ik vasthoud, kijk om me heen, dankbaar voor de bomen en struiken.

Het torentje staat rechts van ons, op de vleugel van het huis, en halverwege daarin zie ik een balkon en een raam met een blindering ervoor. Een van die blinden is ietwat open en ik ben er opeens zeker van dat Jake daar met die meid met het donkere haar is. Ik kijk er even naar, bang dat zij ons zullen zien.

Maar dan vraag ik me af wat voor reden ze daarvoor zouden hebben – waarom zouden ze elkaar loslaten om naar een klein gek dronken meisje te kijken die met haar blote benen rillend in de zon staat. Een meisje dat iets probeert te voelen terwijl de man van wie ze denkt te houden tussen haar benen woelt en bijt.

Een meisje dat het alleen maar wonderlijk vindt dat welke man dan ook zich wil begraven in haar nauwelijks reagerende, ongewassen kut die nog naar oude pis en naar de resten van oude fantasieën smaakt.

Opeens komt er een windvlaag waardoor Steve zijn evenwicht verliest en achteruit valt, zodat ik hem loslaat. Hoewel hij verrast is glimlacht hij naar me om te kijken hoe verlangend ik ben, speurend naar een teken van onvervuld verlangen op mijn gezicht.

Maar als hij kijkt, sta ik naar boven te kijken waar een don-

kergroene jaloezie nu af en toe klappert door de wind. In de stilte tussen het klapperen hoor ik een vrouwenstem, eerst huilend alsof ze iets vreselijks doormaakt, maar dan verandert het en gaat over in iets als muziek, een lange golvende uithaal die hoger wordt en schudt en trilt, het uitgilt van genot.

‘Laten we dit straks maar afmaken,’ zegt Steve rustig. Hij staat op en streelt mijn gezicht alsof hij het weet en de vragen in mijn hoofd wil uitbannen.

De zon is naar de horizon gezakt, de bladeren van de bomen glanzen. Slechts af en toe hoor je een dronken stem in de stilte die niet meer door gitaren verstoord wordt. We liggen allemaal, uitgeteld door de drank, in ligstoelen, sommigen kussend en strelend. Maar we zijn allemaal alleen. Pas wanneer de bomen gloeien door de zonsondergang komen Jake en dat meisje rustig, hand in hand, naar ons toe lopen.

Twintig zomers zijn er sinds die tijd voorbijgegaan en nu rijd ik weer over dezelfde lange kustweg. Vandaag zit ik alleen in de auto, met slechts mijn schetsboeken, potloden en kleurkrijt bij me – mijn gereedschap. Ik draag een nieuwe dunne jurk, rood met madeliefjes, heel zomers, maar geen korte en onthullende jurk.

Hoe dichterbij ik het oude huis nader hoe onzekerder ik word, en in mijn frisse jurk sta ik steeds meer op gespannen voet met deze hete, saaie dag. Ik word bang van mijn verlangen naar de confrontatie met het verleden en mijn dieper liggende motivatie daarvoor.

Ik bekijk mezelf in de achteruitkijkspiegel. Stace raadde me aan me op te maken. ‘Je zit nu in het vak,’ zei ze, ‘dus moet je er serieus uitzien.’ En ze keek toe hoe ik grimassen trok voor de spiegel, mezelf opmaakte en mijn best deed er weer als achttien uit te zien.

Ten slotte, alsof we moeder en kind waren, wreef ze alles eraf en begon ze opnieuw. Heel vakkundig liet ze me gloeien van het leven, van verwachting. Ze lachte om mijn dankbaar-

heid. Ik dacht: als je eens wist waar ik aan denk als ik mijn gezicht zo zie, wat ik hoop. ‘O, mam, je weet toch wat ik wil, waar ik voor train.’

Ik keek naar haar lange, slanke lichaam toen ze de deur uit liep, op weg naar een of andere nieuwe ervaring of opwindende ontmoeting en dacht eraan dat ik ooit ook zo was. Ooit waren mijn dagen ook zo vol van hoop en opwinding. Hoop hoorde daar gewoon bij en er kwam nooit een eind aan. Nu ziet het gezicht in de spiegel er afgemat uit, ondanks die glanzende oogleden, die vochtige mond.

Ik laat de auto stoppen en zit even te kijken naar het kleurloze strand onder me, luisterend naar de wind in het gras. Vandaag is het niet zonnig zoals toen, zoals andere felgekleurde dagen die ik me van de zomers uit mijn verleden herinner, en de vloedlijn is verlaten. Maar terug kan ik niet, ik heb een afspraak. Maar dat duurt nog even.

Ik stap uit de auto en sla Stacey’s lange vest om me heen, het ruikt naar haar, de kraag geurt zoetig en dat troost me. Ik denk aan hoe ze eruitziet, opgemaakt, klaar om uit te gaan, felle lippenstift, trots hoofd; Stace heeft nooit moeite om een man te versieren.

Ik loop naar het strand, door het hoge gras, en trek mijn schoenen uit. Mijn tenen zakken weg en ik kijk naar de lege vloedlijn en zie al haast de film van toen die zich voor mijn ogen afspeelt. Een jong meisje met haar jurk al half uit, zo opgetild dat haar voeten naar de lucht wijzen. Als zij en haar minnaar op het zand gaan liggen stoot haar hoofd iets tegen hem en valt hij wat te hard tegen haar dij.

‘Au, dat doet een beetje zeer,’ zegt ze een beetje nerveus en opgewonden giechelend. Het is een prachtige, levendige maar ook wat trieste herinnering. Die stem in mijn hoofd is zo helder dat ik onderuit zak in het gras en hem nog eens hoor. Maar ditmaal hoor ik echt iets, verbeeld ik het me niet. Net zulke jonge stemmen, ergens in de buurt in het hoge gras.

‘Ik weet het niet.’ Dan hoor ik een gillette, een meisje. ‘Ja, oké, o...’ dan stilte. Twee meeuwen vliegen over ons heen, veel te dicht bij elkaar, ze raken elkaar haast, een ervan krijst.

Ik hou mijn adem in en kijk door de hoge stengels heen,

duw ze wat opzij. Eerst zie ik alleen meer gras. Maar ik hoor ze. Stemmen die daarnet toen ik hier kwam gedempt waren door hartstocht, maar nu weer duidelijk zijn. Ze merken niet dat ik hier zit.

‘Je zult het fijn vinden, kom op, liefje. Ik doe het toch ook voor jou. Vooruit, ik zal je laten voelen hoe fijn het is.’ Mijn hart bonkt en ik glijd langzaam op mijn bovenbeen door het gras, schuif mijn jurk omhoog zodat hij niet scheurt. Mijn vingers voelen de zachte toppen van het gras. De halmen krassen over mijn huid. Ik stop meteen als ik steeds luider wordend gekreun van de vrouw en gillettjes van de man hoor, ik moet vlak bij hen zijn. Ik blijf stil liggen, doe even mijn ogen dicht, kijk tussen het gras door.

Ik doe mijn ogen open en zie het stelletje beneden me, vrij ver in een duinpan liggen, waar weinig gras staat. Hij is jong, donkerharig, slank en strak, zoals Steve ooit was. Hij zit geknield, maar zijn dijen stoten naar voren en hij houdt haar vast, een meisje met lang, zandkleurig haar. Hij houdt haar tegen zijn pik aan en kijkt in extase omhoog. Haar haren fladderen als een mantel en haar hoofd gaat sneller op en neer.

Opeens drukt hij haar harder tegen zich aan, grijpt haar hoofd stevig vast, en haar hand die eerst op zijn dij lag, spant zich als haar nagels in zijn vlees boren. Hij gooit zijn hoofd achterover en kreunt, dan laat hij haar vlug los en valt hijgend achterover in het zand.

Ze valt over hem heen met haar mond nog open naast zijn pik, ook hijgend, haar arm over zijn borst alsof ze hem wil omhelzen. Hij streelt haast afwezig haar haren. Zijn eigen schaamhaar is plakkerig van het zaad. Ten slotte gaat hij overeind zitten en buigt zich om haar te kussen. Ze licht haar hoofd naar hem op. Hij veegt haar haren uit haar gezicht en slaat zijn armen om haar heen.

‘Ik wil je gelukkig maken, engel van me, dat weet je toch?’ Ze mompelt iets tegen zijn lijf, kijkt op, glimlacht. Even rusten ze uit, houden elkaar vast. Opeens duwt hij haar, voorzichtig, van zich af en hij pakt zijn gekreukte spijkerbroek, trekt hem aan, kijkt rond.

‘Verdorie, waar is mijn jasje?’ Ze kijkt rond terwijl hij zich

omdraait en mijn kant op komt lopen. Ik kruip nog meer in elkaar. Vlak voor mij in de duinpan ligt een heel stel kleren van haar – jurk, beha, sandalen – in het rond gestrooid. Zijn jasje ligt er ook, zwaar en donker vergeleken met haar spulletjes. Hij pakt het op, haalt er een metalen flacon uit. Hij kijkt richting de weg en neemt tevreden een slok.

Achter hem zit het meisje rechtop met haar benen over elkaar haar armen en benen af te kloppen. Ze kijkt naar zijn blote rug alsof ze iets verwacht, draait zich dan om en kijkt naar haar voeten, waar ze iets roods ziet, vlak bij haar tenen.

Ze kijkt even naar hem, ziet dat hij de andere kant op kijkt, pakt haar slipje, spuwt erin en veegt haar mond af. Hij loopt weer op haar af en ze staat op, rent naar hem toe als een kleine blonde nimf. Hij legt zijn handen op haar billen en drukt haar tegen zich aan. ‘Ik hou van je,’ gilt ze, ze klinkt gelukkig. ‘Ik hou van je,’ zegt ze terwijl ze zich tegen zijn stijf wordende pik aan wrijft. Ik sta op van mijn schuilplaats, vertrap in de haast om weg te komen het gras, ik schuur erlangs en struikel er haast over.

Weer terug in de auto trek ik mijn jurk op om over de afdrukken van het gras op mijn benen te wrijven. Ik bekijk mijn kuiten, mijn dijen die nog nauwelijks bruin zijn, de zomer is net begonnen. Die dijen zijn nog stevig, maar wel ronder dan vroeger.

Ik weet nog hoe ik mijn slanke benen makkelijk om Steves rug kon slaan, hoe ik me tegen hem aan drukte, mijn klit tegen hem wreef, zo graag wilde, ook voor hem, dat ik klaarkwam. En die woorden: ‘Ik wil je gelukkig maken, engel van me,’ dat zei Steve toen ook.

Ik schuif het dak van de auto open, er schijnt een waterig zonnetje door de wolken heen. Ik zoek een radiostation op dat rockmuziek uitzendt. Ik ben de stilte tijdens deze lange rit zat, alleen begeleid door herinneringen:

*The day I came to see you
I wore a dress of fire
I died inside our sea of flames
We burnt out all desire*

De muziek uit mijn jeugd.

*I sit and sing by the moonlight and read the gypsy's palm
You never give a backward glance as you leave that stran-
ger's land*

Ik kijk in de spiegel en haal een kam door mijn haar. Dat is nu korter, ik kan me er niet langer achter verbergen maar het is mooi geknipt en nog dik genoeg. Ooit was ik ook zo blond, en als de zomer lang genoeg duurt of ik kleur het, wordt het weer zo. Verbeelding.

Ik doe nog wat van Stacey's lippenstift op, doe mijn mond open, glimlach. Ik heb sterke, witte tanden Ik weet nog toen ik Steve voor het eerst in mijn mond nam en probeerde niet te stikken. Al die keren. De leraar en zijn leerlinge. De beschermer. De meester. Ik geloof nog steeds dat hij me gelukkig wilde maken.

You take her by the hand and leave the stranger's land

Ik sla mijn haast blonde haar naar achteren, zet de muziek harder en geef gas. Wat zwak zonlicht valt op mijn benen, nek en natte lippen. De auto gaat krassend over het grind, de geasfalteerde weg op. Even verder passeer ik het jonge stel dat bij een motor staat. Het meisje heeft een kort maar toch bescheiden jurkje, ze is klein en knap.

Ze heeft haar lippen gestift en likt bedachtzaam aan een ijsje. Haar minnaar staat liefdevol naar haar te kijken. Weer een stuk verder komt die motor langs zoeven. Het meisje zit voorop, haar slanke dijen open, bevelend; haar blonde haren wapperen achter haar helm en zijn gezicht wordt erdoor verborgen. Ik lach en zet de radio zo hard mogelijk.

Er is geen poort meer aan het begin van de lange oprijlaan van het Oude Strandhuis. De ingang wordt gemarkeerd door een paar slordig geknipte struiken. De bomen erachter zijn hoger, maar niet zo indrukwekkend als ik me herinner.

Terwijl ik er langzaam heen rijd zie ik dat een paar elemen-

ten uit de oude tuin bewaard gebleven zijn – de kleine ronde stukken gras waar de fonteinen het nog steeds doen, de heel kleine bankjes en tafeltjes, die nog heel zijn hoewel ze best wat vernis kunnen gebruiken, en de kristalheldere vijvertjes met oosterse bloemen die bedreigd lijken door een wildernis van boomvarens en scheef staande lariksen en kastanjabomen.

Wat een raar mengsel van verwaarlozing en verzorging. Alsof de eigenaar de wereld buiten wil sluiten maar niet helemaal, alsof hij soms toch nog iemand wil zien.

Nu zie ik het huis, de pilaren naast de zware eikenhouten deur, die koppig gesloten is op deze warme dag in juni. Er hangen geen gordijnen voor de hoge ramen, ze zien er dof uit. Er zijn geen auto's, geen mensen, ik hoor alleen de radio. Die zet ik uit. Ik rijd om het huis heen naar het torentje. Ik zet de motor af en kijk op. Het balkon is leeg, de groene blinden dicht.

Ik blijf een paar tellen zitten alsof ik wacht op iemand, op de blinden die opengaan. Wat niet gebeurt. Ik verman mezelf en hou mezelf voor dat ik hier beroepshalve ben. Ik pak wat mineraalwater uit het dashboardkastje, drink ervan en maak mijn hoofd en polsen nat. Ik pak wat parfum uit mijn tas, hetzelfde dat ik zo lang geleden ook had. *Burlesque* heet het en het ruikt zoetig, naar muskus, oosters. Ik wil er wat van op mijn nek en tussen mijn borsten verstuiven, als ik mijn gezicht in de spiegel zie.

Ik zie de angst in mijn ogen, omlijst door dansend stof, maar ik zie ook opwinding. Je bent een volwassen vrouw, vertel ik mezelf. Je hebt het gemaakt. Laat hem zien hoe je veranderd bent. Ik stop het parfumsflesje terug en pak mijn koffer van de stoel naast me. Ik stap uit, loop snel naar de voorkant van het huis om mijn spanning niet te tonen. Ik zie mijn vinger als in slowmotion naar de bel gaan. Ik vraag me opeens af of ik nagellak had moeten opdoen.

Ik hoor hoe hard de bel gaat, schrik ervan en wil wegrenen. Het bloed trekt uit mijn gezicht. Ik staar naar de deur en kan niet geloven dat ik met zulke vage plannen hierheen gekomen ben. Er komt niemand. Het duurt even tot dat tot me doordringt.

Dan bel ik weer, kijk op mijn horloge, maar het klopt, drie juni 's middags, het klopt echt. Ik word opeens woedend. Typisch. Die lieve ogen, de zachte stem, maar geen echte betrokkenheid bij anderen. Precies als een acteur, de artiest als mens.

Als ik weet dat ik echt alleen ben en mijn woede wat bekoeld is besluit ik wat rond te kijken. Daarna zal ik mijn visitekaartje achterlaten en opbellen vanuit een gezellig hotelkamertje. Aan de andere kant van het huis is een tunnel van struiken gevlochten over een laantje naar de achtertuin, dat er nog steeds is, geurend in de namiddagzon.

Ik weet het nog: een andere middag, een ander feest; het was gaan regenen en ik ging er schuilen. Ik had een dunne jurk aan, had het koud. Er was een bloem, een klein wit bloempje dat ik wilde plukken en toen werd een hand op mijn heup gelegd, een hand streelde mijn buik, de vingers gingen naar beneden en ik wist, ook al was het donker, meteen dat het niet Steves hand was, want hij was te breed.

Maar ik drukte me tegen hem aan en liet mijn billen tegen zijn stijve pik wrijven. Hij kwam dicht tegen me aan staan, ik ook tegen hem. We stonden tegen elkaar aan te wrijven, eerst heel zacht maar intens genoeg om tussen mijn benen die hitte te voelen. Toen hoorde ik stemmen, ik wist dat we niet veel tijd hadden en ik leidde zijn hand omlaag, duwde zijn wijsvinger zo hard tegen de bovenkant van mijn schaamlippen dat mijn eigen hand beefde.

Daarna streelde hij me eenmaal zachtjes, haast onmerkbaar, alsof hij alleen de stof van mijn jurk wilde voelen, wilde voelen hoe het vocht door die dunne stof lekte. Daarna liet hij me opeens los en draaide hij me om zodat ik hem kon aankijken en 'Jij!' tegen hem roepen met een boze stem, hem zogenaamd walgend kon aankijken, en hij kon doen of het grappig was. De anderen haalden ons in en Steve stootte met zijn elleboog tegen mijn borst toen hij zijn aansteker zocht. Het gevoel in mijn nog gezwollen tepel was zo hevig dat ik naar adem hapte.

Nu sta ik in het volle daglicht en verbaas me hoe weinig het hier veranderd is. Er staan allerlei struiken, met daartussen en

daaronder een groene ruimte, geschikt om te vrijen. De boomvarens staan in groepjes te wachten om je opgewonden huid te prikkelen of zich als groene matras te laten gebruiken als het niet zo waait.

Het grasveld van smaragd, hard en vlak, is een spons die geheimen en lichaamssappen opzuigt. Het hoge bleke gras waar Steve en ik lagen tot de paarse zonsondergang, waar hij met zijn hoofd op mijn borst in slaap viel, waar ik zijn pik streekte als een bij op een bloem, nooit rustend, op zoek naar meer.

Nu zie ik iets nieuws. Er staat een zomerhuisje van hout met twee glas-in-loodramen naast de glazen deur – wat intrigerend staat, al past het slecht bij elkaar. Ik loop erheen, ik ben immers ontwerpster. Ik loop in de schaduw van het grote huis en zie de weerschijn van de zon die tussen de bladeren door op het kleurige glas schijnt.

Opeens stop ik, ik knipper met mijn ogen en ga snel terug, naar de muur toe. Er staat een bloot meisje met lang rood haar achter de glazen deur. Ik zie haar van opzij, ze strekt een hand uit. Nu draait ze zich naar me toe, haar lijf is sterk en lang.

Ik kruip snel in elkaar en verberg me achter wat klimop. Ik ben nieuwsgierig en kijk er doorheen, de deur gaat open. Het meisje met haar lange benen komt mijn richting uit. Ze draagt een mannenoverhemd dat openstaat, zodat ik haar zware borst met grote tepel zie, en iets van roodblond schaamhaar.

Ze loopt haast uitdagend, op blote voeten, en glimlacht voor zich uit. Dan stopt ze en roept achterom: ‘Was ik vandaag goed genoeg voor je, liefje? Zoals je zegt, levend en diep. Was ik diep genoeg voor je?’ Ze heeft een lage stem, een Duits accent. Ze lacht ondeugend als ze uitgesproken is.

Dan loopt ze sneller verder, bijna speels, alsof ze verwacht dat ze achtervolgd zal worden. Maar nadat ze me, haast rakelings, voorbij loopt, heb ik geen zin om te zien hoe hij haar volgt, dus doe ik mijn ogen dicht en bid ik dat hij me niet zal zien.

Zijn stappen kraken over het grindpad en mijn maag krimpt ineen als ik me realiseer dat ik me zelfs dit herinner:

zijn luie, gelijkmatige trad. Als hij langs me loopt gooit hij zijn peukje weg in de klimopstruik waar ik me verberg.

Ik durf niet te kijken, maar ruik zijn geur, een mengsel van wierook, zeep en het zweet van opwinding.

Ik blijf er nog even zitten, voel me verward en triest, denk na over mijn volgende zet als ik beseft dat ze misschien mijn auto bij het huis zien staan. Ik sta op, klop mijn jurk af, pak mijn koffertje. Ik loop zo rustig mogelijk terug langs het zomerhuisje met de glas-in-loodramen en kijk er terloops naar voor het geval ik bespied word. Daarna slenter ik naar mijn auto, en erlangs.

Ik bedwing de neiging om erin te stappen, hard weg te rijden en later te bellen om af te zeggen. Alleen de gedachte aan Stacey's gezicht als ik terugkom met een map, mijn bagage en vervaagde make-up zorgt ervoor dat ik naar de ingang toe loop. Maar drie meter voor het huis stop ik en ik klem mijn koffer vast als een kind op een nieuwe school.

De deur gaat open en de wind waait door de rossige haren van het meisje. Haar spijkerbroek lijkt een zijden huid om haar eindeloze benen, haar borsten zichtbaar onder een miniem topje. Ze ziet me direct, maar ze kijkt niet verrast of nieuwsgierig. In plaats daarvan glimlacht ze sluw, alsof we beiden in een complot zitten. Ze loopt een stukje het pad af en trekt een motor uit de struiken, gaat erop zitten alsof ze een monster bedwingt en rijdt zonder blikken of blozen vol gas weg, het pad af.

Mijn hart bonkt als ik weer naar de deur kijk. Hij staat in de schaduw naar me te kijken. We lopen een paar stappen op elkaar af. Opeens ben ik nerveus door de wind die mijn jurk doet opwaaien en tegen mijn borstkas drukt. Nu staat hij in het licht met zijn hand boven zijn ogen om de zon, die af en toe tussen de wolken door prikt, af te schermen.

Alsof hij me van veraf bekijkt. Als in trance loop ik erheen, zie ik mezelf lopen. Er zitten verfvlekken op zijn oude spijkerbroek; zijn dijen zijn slank en iets gespierd, geruststellend, uitnodigend. Het overhemd dat het meisje eerst droeg hangt nu open om zijn gebruinde bovenblijf.

Hij heeft nu korter, maar nog steeds vol en krullend haar,

waar wat grijs tussen zit. Hij heeft rimpeltjes om zijn donkere ogen, wat grotere bij zijn mond. Zijn eerst jonge, sensuele gezicht is nu getekend door iets dat ik niet verwachtte – iets van reserve, spijt en medelijden.

We staan nu twee meter van elkaar en hij heeft zijn hand in zijn zak, die houding herinner ik me nog. Maar zijn blik is vreemd. Zijn ogen gaan over mijn gezicht, hij zoekt een spoor in zijn herinnering, Ik krijg het koud, ik kan niet geloven dat hij niet weet wie ik ben.

Naast deze beklemmende gedachte besef ik hoe mijn jurk wappert, hoe oud ik eruit moet zien, hoe onherkenbaar mijn lijf is. De zon schijnt soms even door de wolken, de afwisseling van licht en donker maakt me duizelig. Ik moet iets zeggen.

Maar voor ik dat doe verandert zijn uitdrukking plotseling. Alsof hij opeens een mop snapt, glimlacht hij voluit, en dan lacht hij. Hij loopt naar me toe, zijn hand nog steeds in zijn zak.

‘Larissa,’ zegt hij. ‘Mijn God, ben je het echt?’ Daarna herhaalt hij zachtjes: ‘Larissa.’ Ik voel dat ik ga blozen als hij naar me kijkt, naar mijn borsten, mijn dijen, mijn benen, ik heb het warm en koud tegelijk, voel me energiek, dan weer slap en machteloos.

Om me te vermennen kijk ik naar de koffer, die ik openmaak. Ik haal er mijn catalogus uit met mijn mooie pasteleurige omslag waar ik zo trots op ben, ik laat die hem zien. ‘*Elmac design,*’ zeg ik. ‘Dat ben ik dus,’ voeg ik er dwaas aan toe. ‘Ik kom naar je huis kijken.’

Hij kijkt me aan met een boze blik. Hij pakt de catalogus, en of het nu door de zenuwen of door de wind komt, hij laat hem vallen. Hij ligt nu open op de grond voor ons. We bukken ons en stoten onze handen tegen elkaar als we de map pakken.

‘Mmm, dat voelt goed aan,’ mompelt hij met zijn donkere ogen vlak bij de mijne. Zijn mond is zacht, staat ernstig. Ik laat zijn hand op de mijne rusten en kijk hem brutaal aan, hoewel de wind mijn jurk steeds verder laat opwaaien, mijn haar in de war blaast en tranen in mijn ogen staan. Ik voel het vocht op mijn wimpers en kijk in die warme ogen, de ogen van Jake Fitzgerald. Hier heb ik twintig jaar op gewacht.